

Tilfældet er. Men man kan ikke anvende denne Fremgangsmaade ved Fastsættelsen af en Maksimalpris. Man kan ikke se bort fra, at hele dette Spørgsmaal maa bedømmes under Hensyn til det enestaaende Tilfælde i Verdenshistorien, vi lever under i Øjeblikket. Jeg skulde mene, at om Vurderingskommissionen var kommet til det Resultat, at Rugprisen maatte beregnes efter de sidste 10 Aars Gennemsnitspris, vilde det have været en forsvarlig Pris for Rugen, der er den nødvendigeste Føde for den store Befolkning her i Landet. Jeg kan da heller ikke se, at der tilføjes nogen nogen større Uret ved denne Ministerens Bestemmelse. Tværtimod forekommer det mig, at man skulde erkende, at Ministeren har handlet saare hensynsfuldt overfor det danske Landbrug, og at Ministeren ikke kunde gaa videre, uden at den øvrige Befolkning maatte protestere derimod.

Nu har vi hørt megen Jammer fra den ærede Ordfører over Landbrugets fortvivlede Stilling, og det er ikke langt fra, at alle Agrarforeningens gamle Talemaader om det nødlidende Landbrug er ved at køre frem igen, men den ærede Ordfører fik for faa Dage siden Munden lukket meget slemt paa dette Omraade. En Gaardejer ovre i Bjerre ved Horsens offentliggjorde en Artikel i „Horsens Socialdemokrat“, hvori han rent teknisk beviste, at det danske Landbrug var betydelig bedre stillet ved Nytaarstid i Aar end i Fjor. Herpaa svarede den ærede Ordfører med disse Ord: „Ja, Gaardejer Lars Larsen er naturligvis en Mand, der har Forstand paa de Ting, han taler om, og hvis vi to kom til at tale nærmere sammen, kunde vi blive enige om mangt og meget“, men saa vendte den ærede Ordfører sig mod det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen), der er Redaktør af „Horsens Socialdemokrat“, og fortsatte Diskussionen med ham, han ønskede ikke at fortsætte den med Gaardejer Lars Larsen. Det forstaar jeg saa godt. Nu skal jeg af visse Grunde ikke komme ind paa at vurdere Landbrugets øjeblikkelige Stilling ud fra de Forudsætninger, denne Diskussion drejede sig om, men jeg vil dog fremføre forskellige Tal og Kendsgerninger, som ikke er uden Interesse ved Bedømmelsen af Landbrugets Stilling, og det er Tal og Kendsgerninger, som ethvert Menneske, enten han har set en Ko eller ikke, kan gøre sig en Mening om. Naar man paa den ene Side tager Landbrugets Indtægter, som de var før Prisforhøjelsen, og samtidig paa den anden

Side tager Landbrugets Udgifter og derpaa Landbrugets Indtægter og Udgifter som Følge af Krigssituationen, viser det sig, naar jeg benytter Børsens Notering fra den 15. Juli og 15. Januar, at f. Eks. Rugen den 15. Juli noteredes til 12,50 Kr. — det var amerikansk Rug, da der paa den Tid ikke var dansk Rug paa Markedet, men Forholdet mellem dansk og amerikansk Rug kan sættes som omtrent 10 til 11, og dansk Rug vilde da have staaet i omtrent 11 Kr. —, medens det den 15. Januar ifølge Maksimalprisen stod i 19,50 Kr. Der er altsaa en Stigning af omtrent 9 Kr. pr. Td. Hvede noteredes den 15. Juli til 13,20 Kr., nu staa den i 22,25 Kr. Det er en Stigning af 9 Kr. pr. Td. Smør noteredes den 15. Juli til 1,08 Kr. pr. Pund, men den 15. Januar noteredes det til 1,35 Kr., her er der altsaa en Stigning af 27 Øre pr. Pund. Første Klases Flæsk noteredes den 15. Juli til 45½—47 Øre og den 15. Januar til 58—60 Øre. Der er en Stigning af 13 Øre pr. Pund. Flæsk af Søer, altsaa det daarligste Flæsk, er steget meget voldsommere. Det noteredes den 15. Juli til 26—28½ Øre, og er nu steget til 53—56½ Øre pr. Pund. Det er altsaa en Stigning paa 100 pCt. Endelig noteredes Kød af Køer og Stude til 54—55 Øre pr. Pund den 15. Juli. Det noteres nu til 65—68 Øre. Det er en Stigning af 13 Øre Pundet. Jeg vil se bort fra de Penge, der er tjente paa Heste — der er ogsaa tjent ved Salg af Havre; selv om der kun sælges et mindre Kvantum, sælges der dog noget, der er ogsaa tjent paa Byg o. s. v. —, og holde mig til Hovedfaktorerne, som her er Rugen, Hveden, Smørret, Flæsken og Kødet. De viser alle en Stigning paa 25—100 pCt. paa Landbrugets Indtægtskonto. Overfor dette staaer alene: den forøgede Udgift til Foderstoffer. Jeg er villig til at erkende, at der her selvfølgelig er en forøget Udgift, men hvor stor den er, er det vanskeligt at opgøre, thi det er jo sikkert, at Landmændene søger saa vidt muligt at frigøre sig for denne Merudgift. Saa vidt gørligt anvender de Kartofler, de sparer sikkert ogsaa paa Havren til Hestene o. s. v., kort sagt: de søger paa alle mulige Maader at frigøre sig for den forøgede Udgift. Det visse for dem er i Modsætning til, hvad der er Tilfældet for alle andre Mennesker, at Indtægten er sikker nok, og at de kan forsøge at slippe fra Udgiften. For alle andre Mennesker i Landet gælder det, at Udgiften er det sikre, medens Indtægten sandelig er i høj